

Y. Kud 18

krásky slovenska

ROČNÍK XLIX

4/72

KČS 5,—

Západná stena Petit Dru s vyznačenou trasou výstupu

ING. PETER DIEŠKA

SPLNENÝ SEN

Skupina slovenských horolezcov v zložení Daniel Bakoš, Peter Dieška, Ján Hazucha a Vladimír Petrik uskutočnila 16. a 18. augusta 1971 výstup veľmi ťažkou stenou západnej steny Petit Dru cestou Američanov G. Hemminga a R. Robinsa. Táto túra patrí k najťažším skalným výstupom nielen v oblasti Mont Blancu, ale vôbec v Alpách.

Ráno 16. augusta 1971 je nádherné počasie, a my sme ešte dolu v Chamonix! Hromžíme na barometer, ktorý nás už toľkokrát oklamal, a na vedu budúcnosti – meteorológii. Bez dlhšieho váhania rozhodujeme sa nastúpiť pod stenu. Tento pekný deň sme už stratili, a tak nám stačí, ak vyrazíme z tábora poobede. Pomaly si balíme plecniaky. Zvažujeme každú skobu, každú karabínku, každý gram jedla. Po predchádzajúcom pokuse sme múdrejší. Každý z nás skúsil vyťahovať si plecniaky v stene, a tak netreba nikoho dlho presviedčať, že napr. Glydoré-krém na ruky nie je nevyhnutne potrebný v stene, ako je západná stena Petit Dru. Rozhodli sme sa aj pre inú taktiku: v ľahšom teréne polezieme v dvojkách – Vlado s Daňom a Janko so mnou, v ťažkom vo štvorke. Trochu už poznáme ťažkosti steny nielen pri postupe nahor, ale aj dole. Preto neberieme drevené klíny ani nadbytok skôb.

Času máme ešte dosť. Varíme a posedávame, krátime si čas konverzáciou s Pierette (slovenčina sa jej veľmi páči), uhýbame prísny pohľadom jej otca a smežeme sa miestnemu nárečiu majiteľa campingu monsieur-a Juglaira. Ako v pesničke: „Obloha modrá, nálada dobrá...“

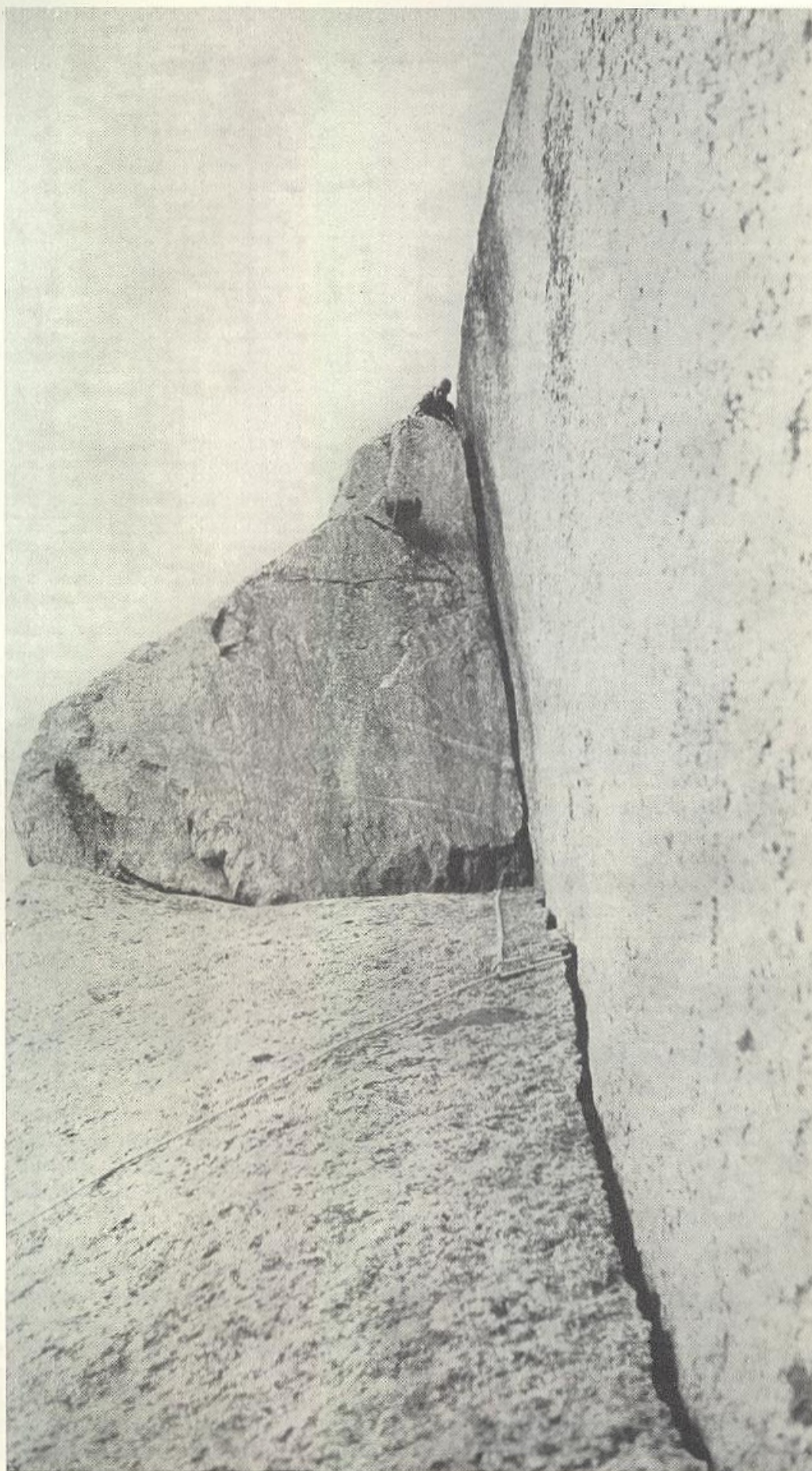
O druhej popoludní sa lúčime s kamarátmi i so susedmi z campingu. Potom už nasleduje nám dôverne známa trasa: Zubačkou do Montenvers, na druhú stranu ľadovca Mer de Glace, popri vodopáde na morénu ľadovca Nant Blanc a ňou nahor do jedného z mnohých bivakov pod západnou stenou. Zostávame

v prvom a najpohodlnejšom, ktorý má navyše tú výhodu, že ak by sme sa aj štvrtýkrát vracali naprázdno, aspoň by sme mali blízko do Chamonix. Táto možnosť nám nezíde na um náhodou. Nad Mont Blancom je totiž vysoký mrak „osol“, ktorý neveští nič dobré. Našťastie, neskôr sa ukázalo, že v tejto oblasti sa nedá veriť ani najspolahlivejším príznakom počasia.

Dobrá nálada nás neopustila, ale horšie je to s optimizmom. Chystáme sa na bivak, posledný pod touto stenou (hoci to ešte nevieme). Zdola prichádza muž, ktorý sa mi zdá povedomý. Jeho zvolanie, z ktorého som rozumel iba „Tschécoslovaque“ a „École nationale“, mi pomohlo. Jean Claude Droyer! Jeden z Francúzov, s ktorými sme boli r. 1969 v E. N. S. A. v Chamonix na medzinárodnom zraze alpinistov. Prišiel nám naliať optimizmu (predpoveď počasia je vraj výborná) a vzbudiť v nás dôveru. Má ten istý cieľ ako my: priamu cestu západnou stenou, ale rozhodol sa pre sólo výstup. Keby sme túto cestu čiastočne nepoznali, mysleli by sme si, že nie je ťažká. Je však ťažká, teda sa chlapec zajtra pekne vráti. Ak nie, zostáva iba jedno vysvetlenie: je výborný a navyše, má iný názor na život ako my. Ešte niekoľko slov a priateľských gest a sólista na Dru odchádza.

Dokončíme posledné úpravy bivaku, dobre sa najeme a každý sa podľa vlastných možností a schopností usiluje zaspáť.

17. august, 4,00 hod. Daňovi zvoní budík. V polospánku sa obliekam a prebaľujem plec-

niak. Zjeme posledné výdatné jedlo na najbližšie dva dni a nastupujeme pod stenu. O chvíľu sme na Glacier du Dru. Posledné metre pod stenou sú veľmi neprijemné. Nemáme mačky ani čakany, preto musíme sekať stupy na tenkej ľadovej platni. Konečne sme na nástupových policiach. Rýchle vystupujeme na prvé stanovište. Je päť hodín. Nadväzujeme sa a v dobrom tempe začíname postupovať nám známym terénom. Police pod zvislou časťou steny dosahujeme o hodinu skôr ako pri predchádzajúcom pokuse. Posledná možnosť nábrať si vodu. Po krátkom občerstvení naplníme všetky fľaše a čo najrýchlejšie lezieme ďalej. Nezastavujeme sa ani pod strmou sokolíkovou škárou, ktorá predtým vzbudzovala vo mne obavy. Všetko sa pekne darí: Vyleziem celú dĺžku lana, doberiem Janka a leziem ďalej, Janko doberie Daňa, spolu vytiahnu plecniaky, a Vlada, ktorý súčasne povytíka skoby a pozberá slučky. Medzitým som už na ďalšom stanovišti. Takýto spôsob lezenia je veľmi rýchly, ale vyžaduje maximálnu súhru všetkých štyroch.

Miesto bivaku z predchádzajúceho pokusu dosahujeme už o pol druhej poobede. Sme nadmieru spokojní. Striedame sa. Dopredu ide Daňo s Vladom. Lezenie nestráca nič na kráse ani ťažkostiach. Vnímam veľkosť steny, aj drsnú farebnosť skaly. O takomto lezení som vždy sníval. Dlhé úseky škár a kútov prerušujú len dobré stanovištia. Cesta je veľmi logická a okrem dvoch malých kľučiek, ide stále rovno. A práve pri druhej kľučke sme trochu zaváhali. To stačilo, aby Francúz, čo šiel celý čas tesne za nami, nás predbehol. Teraz ho môžem sledovať zblízka. Má špeciálne ľahké lezecké topánky s úzkou špičkou a tvrdou podrážkou. Plecniak má podstatne ľahší ako my, lebo nemusí niesť topánky na zostup. Pôsobí veľmi istým dojmom, hoci sa zabezpečuje dosť zriedka. Šokuje nás tým, že do každej skoby, na ktorú natrie, si dá rebriček a bez váhania sa naň postaví. Mráz nám chodí po chrbte pri pomyslení na, hoci iba jedinú zle držiacu skobu v tejto 1200 m vysokej stene.

O pol šiestej dosahujeme známy 90-metrový zárez v staršej francúzskej ceste. Tu je aj posledné pohodlné miesto na bivak. Sólista ešte lezie ďalej, my však zostávame tu. Do tmy chýbajú ešte dve hodiny. Vyhrievame sa na posledných lúčoch slnka a roztápame sneh, ktorý tu zostal z predošlého týždňa. Konečne mám čas aj na fotografovanie. Všetko okolo nás má neuveriteľné farby a už teraz sa teším na diapositívy.

Nasleduje obvyklá procedúra prípravy bivaku. Uvoľnene a bez obáv zaspávame, lebo počasie sa „drží“.

A zas je tu studené ráno. S Jankom zjeme po-

sledné sardinky. Ani Daňo s Vladom nezjedia toho oveľa viac. Stuhnutý začínam šplhať prvú pripravenú dĺžku v 90-metrovom záreze. Spočiatku to ide dosť pomaly. Keď dochádzam na stanovište, som už celkom rozohriaty. Teraz už lezieme v dvojkách s plecniakmi na chrbtoch. Lezie sa nám výborne a aj ťažkosti steny poľavili, no čaká nás ešte temer polovica výšky steny. Postupujeme plynuce a o pár hodín dosahujeme miesto, kde sa naša cesta pripája k ceste v severnej stene. Držíme sa viac vpravo a po piatich dĺžkach sme pod výstupovými komínmi Bonattiho cesty. Nimi tri-štyri dĺžky a dostávame sa pod vrchol k „oknu“, ktorým sa dá prejsť zo severnej steny do západnej. Z okna vychádza jeden z dvojice chamonixských vodcov. Akoby vystúpil znútra hory.

Chvíľu ešte trvá, až sa zas spojíme s Daňom a Vladom, ktorí liezli severnou stenou až úplne pod vrchol. Začína menej príjemná časť túry – zostup. Sme už dosť unavení. Cítíme hlad i smäd a aj dva bivaky, ktoré máme za sebou. Napriek tomu zostupujeme s trpezlivosťou rybárov, lebo trpezlivosť a neochabujúca pozornosť sú najdôležitejšie na zostup.

Päť zlanení a nasleduje nekonečný kuloár. Dolu vidno ľadovec Charpoua a aj chatku rovnakého mena. Pred zotmením sme na chate. Za posledné peniaze si kupujeme jeden z najlepších čajov, aké sme v živote pili (aj keď sa málo líšil od horúcej sladkej vody) a ďalej zostupujeme už potme. O pol desiatej prerušujeme zostup – vlastne iba beznádejné potkýňanie sa. Chystáme sa na tretí bivak. Hoci hladní a smädní, ale bez obáv zo zajtrajška. Veď od zubačky na Montenvers nás delí iba ľadovec Mer de Glace.

Ráno nemáme starosti s raňajkami. Ponáhľame sa dolu, aby sme mohli realizovať sny o hektolitroch grepfruitovej šťavy, o pečených husiach či o bryndzových haluškách. Najskôr nás však vyskúša ľadovec neobyčajnou šmyklavosťou. Je nám na zúfanie. Pohybujem sa ako plachetnica; vietor ma poháňa a ja kormidlujem. Medzi veľkými trhlinami sa poslednýkrát nadväzujeme na lano. Čoskoro máme aj túto nástrahu za sebou a keď na druhej strane ľadovca stretávame výletníkov v poltopánkach a v letných šatách, s tranzistorovými rádiami či malými magnetofónmi v rukách, vidí sa nám to ako čierny humor.

Konečne je tu Montenvers. Hovorí sa, že horolezec má najkrajšie zážitky pri pohľadoch z vrcholu. Je ich mám pri pohľade na vrchol a do steny, keď znovu môžem prežiť všetko pekné a na všetko neprijemné zabudnúť. Teraz však toho niet veľa na zabúdanie. Splnil sa jeden z mojich snov a krásnej veľkej túre.